

„Възстание пламнжло, въ разгаръ! Не стойте ни една минута: обявете възстание тозъ-часъ, една чета да удари въ гърба Тосунъ-бея; друга да дигне селата... Куражъ и вѣра!... Слѣдъ малко и азъ идж при васъ да умрж за България. Да живѣе революцията!

Огняновъ.“

Той се поздравляваше съ успѣха; той никога не би прѣдполагалъ такава готовность и патриотизмъ у Аврама. Той се ослушваше съ нетърпѣние сега да чуе сѣхкитѣ на бащата и сина. Уличнитѣ мълви и лаеви глухо пристигнахж до тукъ... Ламбицата шумѣше и блѣщукаше тжжно, и пуцаше нагорѣ единъ стълпъ вонещъ димъ.

Ненадѣйно единъ пискливъ раздирателенъ викъ, единъ женски плачъ, се разнесе въ съседната стая.

Огняновъ потрѣпнж.

Позна, че тоя гласъ принадлежеше на Аврамовица. Защо това плачевно викание?

Неволно страхъ го налетѣ.

Той се услуша пакъ въ полутъмната стая, чу нѣкакви глухи стжжики отъ сайванта, които се отдалечихж на татъкъ.

Тогавя той отиде до ниската врачка и ж дръпнж.

Врачката се не отвори. Той дръпнж силно. Но тя стоеше като закована. Ужасъ го обзе, косата му настрѣхнж.

— Прѣдадохж ме! испшка той.

Въ същия мигъ нѣкакъвъ шумъ се чу отъ кждѣ врачката. Гаче овирахж ключъ въ нея. Изведнжжъ тя се отвори и изъ отверстието лѣхнж вжтрѣ пощния вѣтрець. Огняновъ впери погледъ въ тъмната дущка, отворена къмъ градината. Тогавя се показа въ нея една глава.

Това бѣше Аврамовица.

— Излазай де, пошушнж тя ниско. Колкото слабо и да огрѣ ламбицата лицето ѝ, Огняновъ съгледа по него, че се лѣскалъ сълзи.

Той се проврѣ и се озова въ градинкага.